

Warszawa dn. 18. 11. 1999

Ankieta

„Słownika Polski Walczącej na Kresach
Północno-Wschodnich II Rzeczypospolitej”

1. Szostakowski Henryk Aleksander syn Stefana i Heleny
z d. Meysztowick.
2. Ur. 19. 07. 1926 w Wilnie. Podczas okupacji niemieckiej,
w obawie przed wywiezieniem do Niemiec na roboty, zmie-
niono mi rok urodzenia na 1924^{x)}. Ze względu na kło-
potliwą procedurę związaną z powrotem do właściwej daty
urodzenia, pozostałem przy zmienionym roczniku.
4. Wywodzę się z rodziny inteligentkiej pochodzenia ziemianńskiego.
Po ukończeniu 6^{ciu} klas szkoły powszechnej wstąpiłem w roku
szkolnym 1938/39 do gimnazjum O.O. Jezuicków w Wilnie.
Ze względu na braki miejsca kamieszkania przez moich
rodziców zostałem od długiego półroczka roku szkolnego przenie-
siony do Państwowego Gimnazjum im. M. Kopernika w Cieszy-
nie, gdzie ukończyłem I klasę. W skutek rozporozymających się
dziatam wojennych rodzice moi powrócili do Wilna. Rok szkol-
ny 1939/40 rozpoczęłem od II klasy w Gimnazjum im. Króla
Bygmunta Augusta i przekroczyłem do tej szkoły aż do końca
jej istnienia t. j. ^{wstąpienie} do roku szkolnego 1940/41. Daleka naukę kon-
tinuowałem w kompletach tajnego nauczania gdzie wiosną 1941
zostałem maturo.
5. Od jesieni 1942 do wiosny 1944 pracowałem w niemieckim
przedsiębiorstwie budowlanym „Großherresbauendienstelle” w dziele

x) W wypadku wykonania ankiety do publikacji proszę o podanie mojej właściwej
daty urodzenia 1. 7. 19. 07. 1926

instalacji elektrycznych, początkowo jako uczeń, później na stanowisku montażu. Nawiązałem tam pierwszy kontakt z A.K. poprzez pracującego w tym samym dziale Witolda Melwida. Do jednostki organizacyjnej AK w którą stawiłem jednak formalnie nie przystąpiłem ze względu na wątpliwość jakie wzbudził we mnie charakter jej działalności. W przyjacielskich stosunkach z W. Melwidem pozostałem do wiosny 1944 - do mojego odjazdu do partyzantki. Później już się z nim nie spotkałem. (Jak wiem, został on zamordowany przez władze PRL po prośbie „Grupy Ceylia“.)

4. Formalnie do Armii Krajowej wstąpiłem z rekomendacją szkolnych kolegów w sierpniu 1943. zostałem kapturzykiem przez por. Włodkimiętra Promowskiego ps. „Sawicz” i przyjęty do wchodzącego w skład Wileńskiego garnizonu AK, kadrowego plutonu „Skarych Skarogów”, w ramach którego odbyłem kurs młodzieży dowódców A.K. Później w 1944 roku pluton ten wszedł w skład 3 Brygady Partyzanckiej „Skarabea” ja^{ko} dowodzony przez p.pł. Mieczysława Łajewskiego ps. „Turbaek” 2 pluton 3 kompanii „Jego”. Służyłem tam pod pseudonimem „Czekan” w 3 drużynie dowodzonej przez Henryka Urbamowicza ps. „Skreaw” (zamordowanego później w 1944 z wyroku sądu PRL we Wrocławiu)

Podczas walk o Wilno, po rozbitiu 3 kompanii w Polonii Wileńskiej zostałem wielony do dowodzenia, jak pamiętam, przez Henryka Promopańskiego ps. „Joplica” 3 drużyny, 3 plutonu, 2 komp. „Brzozy”. Interwowania w Miednikach i deportacji do Klatugi uniknąłem.

9. W końcu grudnia 1944 zostałem zatrzymany przez O.K.W.D i po krótkim pobycie w ośrodku śledczym przy w. Ofiarnej osadzony w więzieniu na Łukiskach. W lutym 1945 w transporcie liczącym ok. 3000 ludzi zostałem (bez wyroku sądowego) wywieziony do Łagłbia Domieckiego, gdzie trafiłem do „Stawieteckmo - filtracyjnego Łagru nr. 240 w mieście Dzierżyńsk obwodu („oblasti”) miasta Stalino - dzisiejszego Doniecka. Pracowałem ^(tam) w kopalni węgla kamiennego im. F. Dzierżyńskiego. W marcu 1946 udało mi się wrócić z Łagru do Wilna z kad. na podstawie fałszywego zaświadczenia o zwolnieniu z jakiegoś obozu uzyskałem kartę repatriacyjną i w kwietniu 1946 już legalnym transportem przybyłem do P.R.L.

11. Jesienią 1946 wstąpiłem na Wydz. Mechaniczny Politechniki Warszawskiej, który ukończyłem w 1952 r. uzyskując stopień inżyniera mechanika i magistra nauk technicznych. W okresie XII. 1952 - XI. 1955 zatrudniony byłem w „zakładzie pracy” w Centralnym Zarządzie Państwowych Ośrodków Maszynowych. Od XII. 1955 pracowałem w Centralnym Biurze Konstrukcyjnym Silników Spalinowych, a następnie po przejęciu CBKS3 przez Zakłady Przem. Metalowego H. Legielski - Poznań, w Warszawskim Oddziale tych Zakładów aż do odejścia na emeryturę w grudniu 1991 r. Zajmowałem tam różne stanowiska od konstruktora do kierownika działu i ostatnio gł. specjalisty.

W 1961 r. po przeszkoleniu na K.P.O.R. Oficerski Szk. Samochodowej w p. Pele zostałem mianowany na stopień podporucznika W.P. W 1995 otrzymałem awans na porucznika.

Do kadmej rekrutacyj, lub współrekrutacyj P.R.L. partii, lub pochodzącej od niej organizacji młodzieżowej nie należałem. 8.01.1981 wstąpiłem do d.s.g.z. „Solidarność”, pełniąc do 13.12.1981 funkcję Viceprezesa Oddziału kom. Zakładowej w oddziale warszawskim Zakładów HEP oraz jej przewodniczącego od 27.04.89, do odejścia na emeryturę w grudniu 1991.

Od 1990r. jestem członkiem Towarzystwa Miłośników Wilna i Ziemi Wileńskiej. W latach 1991-1998 byłem członkiem Zarządu Oddziału Warszawskiego tego Towarzystwa pełniąc w funkcję skarbnika.

W 1976r. za pośrednictwem kolegów Mariana Florkiewicza („kilimetra”) i Witolda Krakuskiego („Flodeta”) zostałem przyjęty do Zw. Boj. o Woln. i Demokrację z którego wypisałem się w 1991r., spełniając warunek przyjęcia do Światowego Związku Żołnierzy A.K. Od dn. 28.11.1993 jestem członkiem Zarządu Wileńskiego Okręgu Ś.W.Z. A.K. pełniąc w nim funkcję jednego z viceprezów.

12. Mam następujące odznaczenia: Krzyż Armii Krajowej nad. w Londynie dn. 25.11.1986, nadany również w Londynie Medal Wojska Polskiego o dn. 15.08.1948, Krzyż Partyzancki nad. 19.07.1944, Srebrny Krzyż Zasługi nad. 22.07.1964.

W okresie 1950r. okemiłem się z Marią-Krystyną Florkowską żołnierzem A.K. i uczestniczką Powstania Warszawskiego w którym pełniłem służbę jako sanitariuszka w 6 komp. bat. „TUM” grupy „Kryśka”. Mam czerwone dzieci.

Henryk Szotkowski.